

WOJEWODA LUBUSKI

Gorzów Wlkp., 12 października 2026 r.

SO-IV.1331.14.2026.ESzo

Decyzja

Na podstawie art. 16 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 902) – dalej u.d.i.p. oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 1691) – dalej k.p.a, po rozpatrzeniu wniosku pana [REDAKTOWANO] dotyczącego udostępnienia informacji publicznej,

odmawiam

udostępnienia informacji publicznej w zakresie określonym w punkcie 1, 2 i 4 jego wniosku

Uzasadnienie

Wnioskiem z 27 sierpnia 2026r. pan [REDAKTOWANO] wystąpił do Wojewody Lubuskiego z wnioskiem o udostępnienie informacji publicznej w zakresie kopii następujących dokumentów:

1. pism Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców skierowanych do wydziału właściwego do spraw cudzoziemców tutejszego Urzędu, dotyczących stosowania art. 100c lub art. 100d ustawy z dnia 12 marca 2022 r. o pomocy obywatelom Ukrainy w związku z konfliktem zbrojnym na terytorium tego państwa albo postępowania z ponagleniami wnoszonymi w sprawach legalizacji pobytu - w szczególności pism o znakach DPM.0738.29.2022, DPM.0738.49.2022, DPM.0738.77.2022 oraz DPM.0738.81.2022, o ile znajdują się w posiadaniu Urzędu;
2. innych pism, wytycznych, instrukcji, komunikatów lub pism okólnych organu nadzrędnego dotyczących tego samego przedmiotu, wydanych w latach 2022-2026, jeżeli takie do Urzędu wpłynęły;
3. wewnętrznych dokumentów Urzędu (instrukcji, zarządzeń, wytycznych, procedur, wzorów pism) określających sposób postępowania z ponagleniami wnoszonymi w sprawach o udzielenie zezwolenia na pobyt, jeżeli takie zostały wydane;
4. w razie nieposiadania któregośkolwiek z dokumentów wskazanych w punkcie 1 - zwięzłej informacji o tym, że dany dokument nie wpłynął do Urzędu.

Po dokonaniu analizy przedmiotowego wniosku wojewoda, pismem z dnia 9 września 2026r. przekazał wnioskodawcy informacje w zakresie pkt 3, natomiast w zakresie pozostałych punktów wskazał, iż żądane informacje mają charakter informacji publicznej przetworzonej, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 września 2001r. o dostępie do informacji publicznej oraz wezwał do wykazania szczególnej istotności dla interesu publicznego w jej uzyskaniu, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. W tym samym dniu wnioskodawca odpowiedział na wezwanie, uznając że uzyskał odpowiedź na punkt 3 wniosku, natomiast co do pozostałych punktów doprecyzował je w następujący sposób:

Punkt 1 nie wymaga przeglądu teczki 6156 - wskazuje dokumenty po znaku: DPM.0738.29.2022, DPM.0738.49.2022 (15 czerwca 2022 r.), DPM.0738.77.2022 i DPM.0738.81.2022 (9 listopada 2022 r.), a w granicach tego samego punktu także pismo DPM.0738.24.2022 z 5 kwietnia 2022 r., sygnalizujące nowelizację wprowadzającą art. 100c, powołane w piśmie DPM.0738.29.2022. To zbiór zamknięty, wyznaczony numerami dokumentów, a nie kryterium wymagającym oceny; odszukanie pisma po znaku jest

Lubuski Urząd Wojewódzki w Gorzowie Wielkopolskim

wyszukaniem dokumentu, nie wytworzeniem informacji. Punkt 4 dotyczy wyłącznie tych pism: jeżeli któregoś Urząd nie posiada, wystarczy zdanie, że nie wpłynęło.

Punkt 2 zawężam w czasie do pism Urzędu do Spraw Cudzoziemców dotyczących art. 100d albo postępowania z ponagleniami w sprawach objętych tym przepisem, które wpłynęły od 1 stycznia 2023 r., to jest od dnia wejścia w życie art. 100d (Dz.U. 2023 poz. 185).

Wcześniejszy okres pokrywa punkt 1: spośród czterech pism, których treść znam, trzy dotyczą art. 100c, a czwarte postępowania uproszczonego przy wpisie zaproszenia do ewidencji i zapowiada dodanie art. 37 § 3a Kodeksu postępowania administracyjnego; żadne nie dotyczy art. 100d, bo przepisu jeszcze nie było. Po zawężeniu punkt 2 to korespondencja od jednego nadawcy, w jednym przedmiocie, z niespełna trzech lat - nie przegląd całej teczki.

Uzasadniając szczególną istotność dla interesu publicznego wskazał, iż żądane pisma dotyczą podstawy praktyki pozostawiania ponagleń bez rozpoznania oraz wskazując podstawę działania administracji. Dodatkowo wskazuje, iż jego uwagi opublikowało Rządowe Centrum Legislacji, jak również wpłynęły do Sekretariatu Europejskiej Karty Społecznej Rady Europy oraz przekazuje je Rzecznikowi Praw Obywatelskich, NIK i parlamentarzystom.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. prawo do informacji publicznej obejmuje uprawnienia do uzyskania informacji publicznej, w tym uzyskania informacji przetworzonej w takim zakresie, w jakim jest to szczególnie istotne dla interesu publicznego. Natomiast art. 16 ust. 1 u.d.i.p. określa, iż odmowa udostępnienia informacji publicznej następuje w drodze decyzji.

Dokonując analizy przedmiotowego wniosku organ rozważył więc, iż żądana przez wnioskodawcę informacja posiada charakter informacji przetworzonej, zatem miał obowiązek pozytywnego rozpatrzenia wniosku wyłącznie w sytuacji spełnienia przesłanki szczególnej istotności dla interesu publicznego. Pojęcie szczególnie istotnego interesu publicznego jest pojęciem niedookreślonym, odnosi się do spraw związanych z funkcjonowaniem państwa i innych podmiotów publicznych jako prawnej całości. W orzecznictwie sądów administracyjnych utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym informacją przetworzoną jest nie tylko informacja wymagająca opracowania analitycznego, lecz także taka, której przygotowanie wymaga dokonania zestawień, selekcji, agregacji i porównania danych według kryteriów wskazanych przez wnioskodawcę, jeżeli informacja ta nie istnieje w żądanej postaci. W judykaturze akcentuje się również, że nawet suma informacji prostych może stanowić informację przetworzoną, jeżeli jej przygotowanie wymaga znacznego nakładu pracy, zaangażowania wielu pracowników, analizy rozproszonych danych oraz podjęcia działań organizacyjnych wpływających na normalny tok realizacji ustawowych zadań organu.

Pan [REDAKTOWANE] wniósł o udostępnienie kopii dokumentacji, która jest w jego posiadaniu (w zakresie pkt 1) oraz wszystkich innych pism przestanych od stycznia 2023r., które wpłynęły do Lubuskiego Urzędu Wojewódzkiego w zakresie art. 100d (pkt 2 wniosku). W uzupełnieniu wniosku stwierdził, iż wnosi o kopię z akt tego Urzędu, nie o samo potwierdzenie – kopia pokazuje, czy i w jakiej wersji dokument do Lubuskiego Urzędu Wojewódzkiego dotarł, czego z egzemplarza innego organu ustalić się nie da. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców w rozdzielniku każdego pisma wskazuje krąg jego odbiorców, a tym samym argument jakoby nie było możliwe ustalenie czy pismo przekazano do LUW jest chybiony. Dodatkowo wnioskodawca z jednej strony jest zainteresowany treścią pism, z drugiej natomiast wskazuje, iż istotne dla niego jest czy korespondencja do urzędu wpłynęła. Wskazuje, iż chce poznać podstawę praktyki administracyjnej, a po jej uzyskaniu – odp. na pkt 3 niniejszego wniosku, neguje ją próbując poniekąd wykazać, iż organ nie tyle działa na podstawie przepisów, co na podstawie wytycznych organu wyższego stopnia. W tym miejscu istotne jest aby podkreślić, iż zasada dwuinstancyjności postępowania stanowi podstawę funkcjonowania postępowań administracyjnych.

Zakres danych żądanych w ramach pkt 2 nie dotyczy wyłącznie kilku pism, gdyż w ramach teczki jrw, w której rejestrowane są pisma przekazywane przez Urząd do Spraw Cudzoziemców w latach 2023 – 2026 zarejestrowano łącznie 2293 sprawy, z których część dotyczyła pism z Urzędu do Spraw Cudzoziemców. Dodatkowo pisma z organu II instancji często są wielowątkowe i aby możliwe było prawidłowe udostępnienie danych konieczne byłoby odnalezienie wszystkich pism UdSC, następnie ponowne zapoznanie się z nimi i dopiero po tej czynności wyodrębnienie właściwych pism.

Odnosząc się do wskazanych argumentów przemawiających za uznaniem szczególnej istotności dla interesu publicznego, Wojewoda Lubuski uznał, iż wnioskodawca nie uzasadnił go w sposób umożliwiający udostępnienie informacji przetworzonej.

Wnioskodawca przedstawił listę swoich dotychczasowych aktywności społecznych, co stanowi oświadczenie, a nie dowód na istnienie realnego, obiektywnego i funkcjonalnego związku pomiędzy żądanymi informacjami a korzyścią dla społeczeństwa. W państwie prawa interes publiczny wymaga, aby ograniczone zasoby kadrowe urzędu były w pierwszej kolejności kierowane do sprawnego i terminowego załatwiania spraw obywateli i cudzoziemców (wydawania decyzji administracyjnych, obsługi kolejki), a nie do tworzenia skomplikowanych i unikalnych analiz na potrzeby zewnętrznych opracowań eksperckich.

Aktywność ekspercka wnioskodawcy, choć społecznie pożyteczna, w świetle prawa stanowi jego indywidualną działalność badawczą. Przerzucanie kosztów i olbrzymiego wysiłku organizacyjnego związanego z przetworzeniem danych na urząd – w celu ułatwienia wnioskodawcy prowadzenia jego prywatnych analiz (nawet jeśli są one wysyłane do MSWiA czy Rady Europy) – nie leży w interesie publicznym. Interes publiczny wymaga, aby zasoby urzędu były kierowane do realizacji jego podstawowych zadań ustawowych, a nie do tworzenia dedykowanych zestawień na potrzeby zewnętrznych podmiotów. Równocześnie zapoznając się z treściami zawartymi na stronie glos-migranta.eu nie odnaleziono żadnych opracowań z zakresu dotyczącego legalizacji pobytu, natomiast znajdują się tam treści związane z protestami cudzoziemców w Polsce oraz poradniki jak złożyć ponaglenie i skargę.

W ocenie organu, okoliczności niniejszej sprawy uzasadniają również odniesienie się do konstrukcji nadużycia prawa do informacji publicznej, wypracowanej w doktrynie i orzecznictwie sądów administracyjnych. W judykaturze wskazuje się, że nadużycie prawa do informacji publicznej może polegać m.in. na wykorzystywaniu instrumentów przewidzianych ustawą w sposób prowadzący do dezorganizacji pracy organów administracji, nadmiernego angażowania ich zasobów kadrowych i organizacyjnych albo wykorzystywania prawa do informacji dla realizacji celów prywatnych, gospodarczych lub związanych z prowadzeniem indywidualnych sporów prawnych, a nie dla realizacji konstytucyjnej zasady transparentności życia publicznego (por. wyrok WSA w Krakowie z dnia 28 stycznia 2020 r., sygn. akt II SAB/Kr 481/19).

Nadużycie prawa dostępu do informacji publicznej polega zatem na próbie korzystania z tej instytucji dla osiągnięcia celu innego aniżeli troska o dobro publiczne, jakim jest zapewnienie przejrzystości działania państwa, jego struktur oraz kontrola legalności działania organów władzy publicznej. Celem ustawy o dostępie do informacji publicznej nie jest bowiem zaspokajanie indywidualnych (prywatnych) potrzeb w postaci pozyskiwania informacji wprawdzie publicznych, lecz przeznaczonych dla celów innych niż wymienione w ustawie (por. wyrok NSA z dnia 23 listopada 2016 r., sygn. akt I OSK 1601/15).

Zakres obowiązku informacyjnego państwa powinien pozostawać w racjonalnej proporcji do możliwości organizacyjnych podmiotów zobowiązanych. Nadużywanie prawa do informacji publicznej może bowiem prowadzić do ograniczenia dostępu do informacji dla innych podmiotów oraz zakłócać prawidłowe funkcjonowanie urzędu poprzez konieczność angażowania znacznych zasobów kadrowych do realizacji szczególnie rozbudowanych i czasochłonnych żądań informacyjnych.

W niniejszej sprawie zakres wniosku, jego wielowątkowy charakter, konieczność ręcznej analizy znacznej liczby akt spraw tylko w celu potwierdzenia wnioskodawcy, że dokument, którego treść jest w jego posiadaniu, wpłynął do Lubuskiego Urzędu Wojewódzkiego wiązałaby się z nieproporcjonalnym zaangażowaniem środków organizacyjnych organu kosztem realizacji jego podstawowych ustawowych obowiązków.

Wojewoda Lubuski nie posiada wiedzy na temat systemów kancelaryjnych będących w posiadaniu innych wojewodów, które pozwalają uzyskać żądane przez wnioskodawcę informację jako informacja prosta. Wojewoda Lubuski takiego systemu nie posiada.

W konsekwencji, przy uwzględnieniu zakresu czynności koniecznych do przygotowania żądanej informacji oraz niewykazania przez wnioskodawcę, że jej uzyskanie jest szczególnie istotne dla interesu publicznego w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, brak jest podstaw do udostępnienia żądanej informacji w zakresie objętym wnioskiem.

Stosownie do art. 16 ust. 2 pkt 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej uzasadnienie decyzji o odmowie udostępnienia informacji zawiera także imiona, nazwiska i funkcje osób, które zajęły stanowisko w toku postępowania o udostępnienie informacji.

W toku niniejszego postępowania nie zostało zajęte odrębne stanowisko przez osobę inną niż organ właściwy do rozstrzygnięcia sprawy. Zgodnie z orzecznictwem sądów administracyjnych, przez „zajęcie stanowiska” w rozumieniu art. 16 ust. 2 pkt 2 ustawy należy rozumieć stanowisko podmiotu innego niż organ wydający decyzję, mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 1 października 2015 r., sygn. akt I OSK 1860/14).

Wobec niespełnienia przesłanki określonej w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy, orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji służy stronom prawo wniesienia odwołania do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji za pośrednictwem Wojewody Lubuskiego, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia (art. 127 i art. 129 Kpa).

Przed upływem terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję (art. 127a Kpa). Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania występowania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

z up. Wojewody Lubuskiego

Paweł Klimczak
Dyrektor

Wydziału Spraw
Obywatelskich i Cudzoziemców

Otrzymują:

1. Pan

2. a/a